

Πάμε θέατρο με ποπ-κορν

«Μεθυσμένο
μοσχαρακι» των
Στέλιου Θεοχάρους και
Μαρίνας
Φραγκεσκίδου από την
Pirasmos Productions

Σκηνοθεσία:
Λώρης Λοϊζίδης
Σκηνικά:
Γιώργος Ιωάννου
Μουσική:
Χρήστος Κυριακούλης
Φωτισμός:
Καρολίνα Σπύρου
Παίζουν:
Φώτης Γεωργίδης,
Γιώργος Αναγιωτός,
Ιωάννα Λαμπροπούλου,
Αντρία Ζένιου.

Νόνα Μολέσκι

nona.moleski
@philelefttheros.com

Όχι, δεν είναι μόνο οι ανάγκες της στήλης, είναι και ο χρόνιος εθισμός που με κάνει να ψάχνω την εβδομαδιαία μου δόση. Πού καιρός όταν αναγκαζόμουν να μοιράσω το κυριακάτικο μου σημείωμα μεταξύ δύο ή τριών παραγωγών, για να προλάβω να καλύψω τη θεατρική κίνηση. Πού καιρός όταν χρησιμοποιούσα τίτλους όπως «Στη Λευκωσία βρέχει θέατρο».

Φέτος δεν βρέχει, γενικώς και θεατρικώς. Η αρχική εντύπωση ότι η σποραδική, αλλά συχνή κίνηση από μικρούς και άστατους θεατρικούς σχεδιασμούς θα είναι η περήφανή μας απάντηση στην κρίση και ότι θα ζήσουμε μια σεζόν χαοτικής δημιουργικότητας, αποδεικνύεται ψευδαίσθηση (ναι, άλλη μία!). Η ανομβρία έχει αγγίξει και τα στέρεα θεατρικά σχήματα, με το Σατιρικό, το Ένα και την ΕΘΑΛ να μην καταφέρνουν ακόμα να βγάλουν δεύτερη μεγάλη παραγωγή, το καθένα για δικούς του λόγους. Προσωπικά είπα να αντιμετωπίσω το δυσάρεστο αραίωμα της θεατρικής ροής από τις συνηθισμένες μου πηγές με το να στραφώ σε ασυνήθιστες. Για μένα ασυνήθιστες, επειδή η εταιρεία Pirasmos Productions έγινε συνηθισμένη για πολύ κόσμο, όπως συμπεράνα από τη μαζική προσέλευση στη μεγάλη παραγωγή της εταιρείας «Ου Χριστός» (εμείς οι ασύγκριτα λιγότεροι δίπλα στον Διόνυσο πηγαίναμε). Πήγα να δω την άλλη, μικρή παραγωγή, το «Μεθυσμένο μοσχαρακι». Το αίσθημα του ασυνήθιστου δυνάμωσε, όταν ανακάλυψα ότι τις παραστάσεις της εταιρείας Pirasmos Productions μπορεί κανείς να παρακολουθήσει μ' έναν κουβά ποπ-κορν στο χέρι.

Αλλάζουμε κλίμα, όπως λένε και στα δελτία ειδήσεων. Ξεχάστε τη μυρωδιά του ποπ-κορν, όπως την ξέχασα στην παράσταση. Πρόκειται για αληθινή θεατρική παράσταση. Τι επίθετο είναι αυτό; Μπορεί να λειτουργήσει σε μια προσπάθεια

κριτικής αξιολόγησης; Το χρησιμοποιώ για να επισημάνω την ελκρινή προσπάθεια όλων των συντελεστών να παρουσιάσουν μια δική τους σύγχρονη, επίκαιρη, αισθητικά συγκροτημένη θεατρική πρόταση. Ο Στέλιος Θεοχάρους και η Μαρίνα Φραγκεσκίδου κάνουν το συγγραφικό τους ντεμπούτο. Το κείμενό τους δεν μπορεί να θεωρηθεί πλήρες θεατρικό έργο πρώτα απ' όλα εξαιτίας της μικρής του διάρκειας, αυτό που είδα είναι αρκετά καλογραμμένες θεατρικές σελίδες, από ανθρώπους ικανούς να γράψουν. Ας επισημάνουμε μια ενδιαφέρουσα πτυχή του έργου, η οποία όμως μπορεί να γενικευθεί και να παρουσιάσει κοινωνιολογικό ενδιαφέρον. Ενώ οι ξένες και οι ελληνικές κωμωδίες διασκευάζονται και μεταφτυούνται στο κυπριακό έδαφος και μεταγλωττίζονται στην κυπριακή διάλεκτο, στα «σοβάρ» έργα οι συγγραφείς όχι μόνο γράφουν στην Κοινή Ελληνική, αλλά κάνουν και τους ήρωές τους Ελλαδίτες.

Το κύριο επίτευγμα του κειμένου των Θεοχάρους-Φραγκεσκίδου είναι η μορφή του Αλέξανδρου. Είναι ένα πρόσωπο του σήμερα, ένας νέος χωρίς συμβατικές κοινωνικές «προοπτικές», απογυμνωμένος από κάθε τι που μπορεί να θεωρηθεί κοινώς αναγνωρισμένη επιτυχία. Αποτελεί-

ται από απώλειες, έχει χάσει δουλειά, σχέση, σπίτι, οικονομική ανεξαρτησία. Οι συγγραφείς, ο σκηνοθέτης Λώρης Λοϊζίδης και ο πρωταγωνιστής Φώτης Γεωργίδης προσπαθούν να ανακαλύψουν τι μένει μετά από τόσες αφαιρέσεις. Ναι μεν ο ρόλος στο επίπεδο συγγραφής, σκηνοθεσίας και υποκριτικής φέρει ομοιότητες μ' έναν τηλεοπτικό ήρωα, εκείνο του Άρη Σερβετάλη από τη σειρά «Είσαι το ταίρι μου», δεν παύει όμως να είναι ένα καλό σκίτσο ενός προσώπου από τη σημερινή πραγματικότητα και, ακόμα πιο πολύ, ένα κράμα από κωμικά και τραγικά στοιχεία. Ο

Γεωργίδης παίζει έναν παράξενο άνθρωπο-πουλί, απαλλαγμένο από τα επίγεια βάρη, στο τσακ να πετάξει... προς την αυτοκτονία. Στα θετικά του κειμένου και της παράστασης είναι και η μορφή του Γρηγόρη, του αδελφικού φίλου του Αλέξανδρου, ο οποίος έχει δουλειά, σπίτι, σχέση, μέσα να συντηρηθεί, αλλά κάτω από την καυστική ματιά του Αλέξανδρου αρχίζει να αμφιβάλλει για όσα έχει. Ο Γιώργος Αναγιωτός αξιοπρεπώς άλλαξε θεατρικό κανάλι, από τον Μάκβεθ στο «Μοσχαρακι». Οι γυναικείοι ρόλοι δεν δίνουν τις ίδιες ευκαιρίες στην Ιωάννα Λαμπροπούλου και την Αντρία Ζένιου.

Η σκηνοθεσία του Λώρη Λοϊζίδη δίνει στην παράσταση ρυθμό με ενδιαφέροντα φλας μπακ επεισόδια, την εμπλουτίζει με μικρές βιντεοπρόβες, χρησιμοποιεί καλά τον σκηνικό χώρο του Γιώργου Ιωάννου. Αισθανόμουν, όμως, ότι ενώ οι συντελεστές της παράστασης δουλεύουν σοβαρά, με επαγγελματικό αυτοσεβασμό και σεβασμό προς τους θεατές τους, οι (λίγοι, καμία σχέση με το «Ου Χριστός») θεατές με το ποπ-κορν στο χέρι περίμεναν κάτι άλλο, ήρθαν για κάτι άλλο, συνήθισαν να περιμένουν από τον Λώρη Λοϊζίδη κάτι... άλλο.